

Federiko Moća

*Čovek koji
nije želeo
da voli*

Od pisca bestselera *Tri metra iznad neba*

Federiko Moća

Čovek koji nije želeo da voli

Biblioteka
SVILA I SATEN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Federico Moccia
„L'uomo che non voleva amare”

Copyright ©2001, Federico Moccia
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-253-2

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2012.

Federiko Moća

ČOVEK KOJI NIJE
ŽELEO DA VOLI

S italijanskog prevela
Kristina Koprivšek

Čarobna
knjiga

1.

Laste su nisko letele u sutonu. Svaki čas proletele bi ispod trema stare kamene vile sa čvrstim, debelim zidovima. Unutra je veliko stepenište od tamnog drveta vodilo na sprat. Nešto malo ispod bio je negovani vrt zbog kog je vila izgledala kao nacrtana između brežuljaka Langea. U daljini, među redovima vinograda sorte nebiolo, grožđe je bilo tamno, rumeno od letnjeg sunca. Tankredi je trčao s bratom Đanfilipom vriskajući i smejući se. Bruno, baštovan, završio je s orezivanjem živice velikim makazama, nasmejavao se videvši ih kako su prozujali na nekoliko koraka od njega i ušao u kuću. Svuda okolo osećao se miris tek potkresanog ruzmarina.

Ispred trema, Marija, sobarica, stavila je tek izvađen hleb iz pećnice na sredinu velikog kamenog stola između dve žalosne vrbe. Taj miris je na trenutak preplavio vazduh i Tankredi se zaustavio, odlomio parče i prineo ga ustima.

„Tankredi, sto puta sam ti rekla da ne jedeš pre večere! Onda posle nemaš apetita!”

On joj se samo nasmešio i opet zbrisao preko vrta. Mladi zlatni retriever, koji je ležao šćućuren u senci ispod gvozdene stolice s jastukom, ustao je i veselo se dao u trk za njim. Bacili su se u klasje, a tren kasnije za njima je stigao i brat Đanfilipo.

Majka je jedva uspela da na vreme izađe iz kuće.

„Kuda ćete? Uskoro ćemo jesti!”

Zatim je odmahнула glavom i uzdahnula. „Tvoja braća...” Obratila se Klodini, koja tek što je sela za sto.

Mama se vratila u kuhinju. Na starom drvenom stolu bila je razvučena tek napravljena sveža juška, a nešto dalje na mermernom pultu s brojnim fiokama bilo je još brašna. Na zidu su visili razni tiganji od bakra. Nekoliko šerpi krčkalo se na tihoj vatri na štednjacima s pločom od livenog gvožđa.

Majka je razgovarala s kuvaricom i dala joj uputstva za večeru. Zatim s dve sobarice kojima je izdala naređenja. Gosti su dolazili na večeru.

Napolju je Klodina smerno sedela za stolom gledajući braću kako se igraju. Sad su već bili daleko. Lavež psa je dopirao čak dotle. Kako bi volela da je i ona s njima, da trči, da se uprlja, ali joj je mama rekla da se ne pomera.

„Ja ne mogu da ustanem od stola.”

Onda taj glas.

„Klodina?” Ona zatvori oči.

Stajao je nepomičan na pragu, pomalo strogog pogleda. Ljubopitljivo je posmatrao sićušna ramena devoјčice. Njen mekani vrat izvirivao je iza gornjeg šava odela gubeći se u prevojima kestenjaste, blago talasaste kose.

Možda nije čula? Onda ju je istim tonom, na isti način, opet pozvao. „Klodina?”

Ovaj put se okrenula i pogledala ga. Ostali su jedan trenutak bez reči. Zatim joj se on nasmešio i pružio joj ruku. „Dođi.”

Devoјčica je ustala od stola, napravila nekoliko koraka i pridružila mu se. Njena malena šaka nestala je u čovekovoј šaci.

„Idemo, dušo.”

Onda se na pragu velike kuće Klodina zaustavila. Lagano je okrenula glavu. U daljini, njena dva brata i pas nastavili su da trče po travi. Zabavljali su se, oznojeni. Odjednom, Tankredi je prestao da trči. Kao da je čuo nešto, neki glas, krik, možda svoje ime. Okrenuo se prema kući. Prekasno. Nije više bilo nikoga.

2.

„Vidi kako je lepa ona devojka.”

„Ona žena.”

Tankredi se osmehnuo Davidu dok je Roberta na teniskom terenu udarala lopticu.

Fabricio, muž, na drugoj strani terena, odgovorio je forhendom i pogodio liniju. Roberta je krenula svom brzinom, prešla tih nekoliko poslednjih metara trčeći kao pomahnitala. Konačno, kad je izgledalo da je gotovo nemoguće, stigla je klizeći, udarila lopticu odozdo uvis i predivnim bekhendom završila meč.

„Pogodak!” Zatapša mali Matija. „Mama je odlična.”

„I tata je odličan”, odmah mu je odgovorila Đorđa.

„Ne, mama je bolja.” I počеше da se gurkaju.

„Mir, mir.” Fabricio ih je odmah rastavio. Uzeo je Đorđu sa zemlje i podigao je uvis. „Braniš me, princezice, ali mama je mnogo jaka... i ovaj put je ona pobedila.”

Roberta je prišla mokra od znoja. Njene dugačke i mišićave noge bile su već preplanule od ovog prvog majskog sunca. Razbarušila je Matiji kosu. „Dobro si rekao, ljubavi, mama je jača!” Pogledala je veselo svog muža i uzela bocu gejtorejda. Dugački gutljaj zatvorenih očiju. Zatim je prestala da pije. Otvorila oči. Fabricio joj je prišao i poljubio je u usta. Osećala su se na mešavinu slatkog i slanog. Đorđa povuče oca za majicu.

„Tata, ali zar nećemo da igramo revanš?”

„Hoćemo, princezo... Ali sledeći put. Danas tata ima da uradi još gomilu toga.”

Porodica De Luka polako je izašla s terena: otac, majka, dvoje dece, dečak od nekih osam godina i nešto mlađa devojčica. Udaljili su se gotovo zagrljeni. Ali nisu svi zajedno prošli kroz vrata. Najpre deca, zatim Fabricio i poslednja Roberta, koja se osvrnula.

Pogled joj se susreo s Tankredijevim i na trenutak je otvorila usta, možda da uzdahne. Delovala je zaokupljeno, kao da je uznemirena ili da iščekuje nešto. Ali samo na tren. Zatim se pridružila devojčici.

„Hajde, hajde, mama mora da se istušira.”

I tako je savršena porodica nestala iza ugla nevelike zgrade.

Tankredi ju je pratio pogledom, znatiželjan da vidi hoće li se okrenuti još jednom. David mu naglo prekide misli. „Kako te je pogledala, a?”

„Kao žena.”

„Da, ali kao neka koja te mnogo želi. Šta ti radiš ženama?”

Tankredi se okrenuo ka njemu i nasmejao se. „Ništa. Ili možda sve. Možda im se upravo to dopada, hoće nekog ko je nepredvidiv. Gledaj...”

Izvukao je telefon. „Dobio sam njen broj i poslao sam joj poruku. Pravio sam se da je greška i poslao sam joj sledeće: 'Mogao bih da te gledam milion puta a da te nikada ne naučim napačet'.”

„I šta si onda uradio?”

„Ništa. Čekao sam čitavo popodne. Pomislio sam da će mi na kraju odgovoriti baš na svoj način.”

„Zašto, kakav je to način?”

„Vaspitan i pravolinijski. Siguran sam da je, kad je pročitala poruku, s jedne strane htela da odgovori iz pristojnosti, a s druge se plašila da uradi nešto što se ne radi.”

„I na kraju?”

„Odgovorila mi je. Gledaj: 'Mislim da ste pogrešili broj'. A ja sam joj odmah napisao: 'A ako je sudbina htela da pogrešim? Ako je slučaj tako hteo?'. Onda mi se učinilo da je čujem kako se smeje.”

„Zašto?”

„Zato što je trenutak bio pravi. Svakoj ženi, čak i onoj koja se ostvarila, koja ima decu, lepu porodicu, koja je zadovoljna svojim poslom, uvek dođe trenutak u kom se oseti usamljena. I u tom trenutku će se setiti tog smeha. A pogotovo da iza njega stojiš ti.”

David je uzeo Tankredijev telefon. Nastavili su da se dopisuju. Čitao je poruke koje su razmenili, vreme mu je proticalo pred očima, sedmicu po sedmicu.

„Postaneš joj navika, nešto što malo-pomalo postaje deo njenog života. Svaki dan neka rečenica, neka slatka misao, bez aluzija...”

Tankredi se nasmešio, a onda se uozbiljio.

„Onda iznenada prekineš. Dva dana ništa. Ni poruke. A ona shvati da joj nedostaješ, postao si svakodnevni sastanak, iščekivani trenutak, razlog osmeha. Onda joj pišeš i izviniš joj se, opravdaš se rekavši da si imao neki problem i postaviš joj jednostavno pitanje: 'Nedostajao sam ti?'. Šta god da odgovori, vaš odnos je od sada promenjen.”

„A ako ne odgovori?”

„I to je odgovor. Znači da se plaši. A ako se plaši, to je zato što može da poklekne. Onda možeš da se otkriješ i da joj kažeš: 'Ti si meni nedostajala'. I da guraš dalje.”

I pokaza mu još jednu poruku, i još jednu, i još jednu. Do poslednje. „Želim da te upoznam.”

„Ali ova je od pre deset dana. Šta se zatim desilo?”

„Upoznali smo se.”

David ga pogleda. „I...”

„I, naravno, neću ti ispričati ništa o tome koliko smo se upoznali ni gde ni kada. Sve ovo je da bi shvatio kako ponekad ono što izgleda nije ono što jeste. Video si tu porodicu? Deluju srećno, imaju dvoje

divne dece, ništa im ne nedostaje. Pa ipak, život je takav, od danas do sutra... *paf*. Sve može da nestane.”

Tankredi mu je pokazao nekoliko fotografija te žene u telefonu. Roberta naga, samo sa šeširom na glavi, miluje dojku, zatim druge, nepristojnije, na kojima se razdragano smeje.

„Kad žena pređe tu granicu, više se ničega ne stidi, prepušta se, hoće slobodu.”

David nije odmah odgovorio. „Sva sreća te nikad nisi pozeleo moju ženu...”

Reče to ozbiljnim tonom, pomalo strogo, neodlučan da li da se s time našali ili ne.

„Ili bolje, možda si je pozeleo... ali, srećom, nisi Sarin tip.”

Tankredi je ustao. „Da.”

I udaljio se siguran u jedno. Koliko čovek može da se prevari u pogledu nekoga.

„Dođi, hajde da ručamo zajedno.”

Krenuše velikim parkom *Starog streljačkog kluba*. Pred njima pogled na severni Rim, desno četvrt Parioli, tamo dole pruža se dugački vijadukt šetališta Francuska, gubeći se u daljini ka Flaminiji, između brda u pozadini.

Travnjak u engleskom stilu, veliki bazen, brojni stolovi pod suncobranima s povetarcem koji pomera rubove platna i osvežava članove koji su već ručali.

Tankredi i David su zauzeli mesto. Nešto dalje došla je savršena porodica. Seli su za sto. Đorđa i Matija su nastavili da se prepuca-vaju.

„Daj! Ne kradi mi iz tanjira!”

„Pa nije samo tvoj! To je švedski sto, znači svačiji je.”

Matija je uzeo iz Đorđinog tanjira jednu maslinu i brzo je stavio u usta.

„Ne važi se!” Đorđa ga je udarila po ramenu.

Mama ih je izgrdila. „Hoćete li prestati da se svađate?”

Dečak je ukrao parče mocarele i sažvakao ga puštajući da mu sveže mleko curi niz usta.

„Matija, nemoj tako da jedeš!” Grubo mu je obrisala usta salvetom zaustavljajući taj mlečni potok pre nego što završi na majici. Onda se njen majčinski pogled promenio. Izgubio se u daljini, među stolovima, dok se nije ukrstio s Tankredijevim. On joj se veselo nasmešio. Roberta je pocrvenela, prisećajući se ko zna kog trenutka. Zatim se ponovo pretvorila u mamu.

„Ako ne prestanete da se svađate, neću vas više dovesti u klub.”

Kelner je prišao Tankredijevom i Davidom stolu. „Dobar dan, gospodo, želite li da naručite?”

„Šta ćeš ti?”

„Pa, možda predjelo...”

Tankredi mu preporuča. „Ovde prave veoma dobre rolnice s paradajzom i mocarelom.”

„Okej, onda ću to.”

„Ja ću salatu od sipe. Možete li nam doneti i jedno fino hladno belo vino? Šabli, gran kri le klo, berba 2005, molim vas.”

Kelner se udaljio.

„Možda ćemo kasnije uzeti pečene lignje ili brancina u pacu. Ovde je riba sveža.”

I ostali su tako da čekaju. Tankredi se okrenuo prema dnu parka. Gregorio Savini je bio tamo, na ulaznim vratima kluba, činilo se da ne gleda u njegovom pravcu. Imao je kratku kosu, odeven u lagano odelo, a njegove crne neprobojne oči pratile su ljude gotovo rasejano, videći sve i ništa, usredsređene na svaki eventualni pokret.

„Nikad te ne ispušta iz vida?”

Tankredi sipa Davidu malo vode.

„Nikad.”

„Zna sve o tvojoj porodici. Odavno je s vama.”

„Da. Bio sam mali kad je došao, ali kao da je tu oduvek.”

„Lepo je imati tako nekog. Ne postoji ništa što on ne zna. Teško je nemati tajne pred nekim, zar ne?”

Tankredi popi gutljaj vode. Zatim spusti čašu i zagleda se u daljinu.

„Da. Nemoguće je.”

David se veselo smejaao. „Zna i za ovu ženu? Za Robertu?”

„On mi je dao njen broj telefona i pribavio sve informacije o njoj.”

„Ozbiljno?”

„Naravno. On me uvek o svemu obaveštava. Koji nakit nosi neka žena, koje cveće voli, u koji klub ide... Inače ne bih uspeo da uradim sve to što sam uradio za tako kratko vreme.”

„A šta si morao da uradiš da bi ušao u ovaj klub?”

„Zamisli, to je bilo najlakše. Otkrio sam da su imali neke dugove i sve sam ih pokrio kupujući veći deo udela.”

Upravo u tom trenutku kelner se pojavio na vratima. Pogledao okolo i prepoznao osobu koju je tražio.

Prešao je preko travnjaka užurbanim hodom i prošao između nekoliko stolova. Tankredi ga je ugledao. „Evo. Nemoj da propustiš ovu scenu.”

Prijatelj ga pogleda sa znatiželjom, ne shvatajući na šta je mislio. Kelner se zaustavio kraj stola porodice De Luka.

„Oprostite...”

Fabricio je podigao pogled s tanjira. Nije očekivao nikoga.

I Roberta je prestala da jede.

„Ovo je za gospođu”, i pruži joj prelep cvet, divlju orhideju, trozubu, u kutiji s celofanom i zakačenom porukom.

„A ovo je za vas, gospodine De Luka.”

Fabricio je uzeo kovertu. Okrenuo je radoznalo, nije bila adresirana ni na koga. Upravo u tom trenutku Roberta je otvorila poruku. „Stvarno me voliš?” Zatim je brzo podigla pogled i srela njegov. Tankredi je nasuo belo vino, pogledao ju je podižući čašu

kao da nazdravlja iz daljine. Zatim ga je okusio. Savršena temperatura.

„Da, odličan šabli.”

Malo podalje, za drugim stolom, Fabricio de Luka je najednom prebledeo. Otvorio je kovertu. Nije mogao da veruje svojim očima. Fotografije nisu ostavljale mesta sumnji. Njegova žena Roberta s drugim čovekom u najneprirodnijim i najsmelijim pozama. A kao dokaz da su snimljene nedavno, na njima se video onaj privesak koji joj je poklonio za desetogodišnjicu braka. Dakle, sve se desilo u proteklih nekoliko nedelja, pošto joj je poklon dao tek pre mesec dana.

Fabricio de Luka je pokazao fotografije ženi i, pre nego što je mogla da dođe k sebi od zaprepašćenja, opalio joj snažan šamar posred lica. Roberta je pala sa stolice. Đorđa i Matija su bili nepomični, zanemeli. Zatim je Đorđa briznula u plač. Matija, koji je bio pribra-niji, ostao je bez reči.

„Mama... mama...”

Nije znala šta da uradi. Deca su joj zajedno pomogla da ustane. Fabricio de Luka je uzeo nekoliko fotografija, sigurno će biti korisne advokatima u brakorazvodnoj parnici, i otišao praćen preneraženim pogledima članova kluba.

Roberta je pokušala da uteši Đorđu.

„Hajde, ljubavi, nije to ništa...”

„Ali zašto je tata to uradio? Zašto te je udario?”

U tom trenutku jedna fotografija je pala sa stola. Đorđa ju je podigla. „Mama... pa ovo si ti!”

Lica izbrazdanog suzama, Roberta joj je istrгла fotografiju iz ruke i stavila je u zadnji džep farmerki. Zatim je uzela Đorđu u naručje, Matiju za ruku i krenula teturajući se pod pogledima prisutnih. Na crvenom obrazu ocrtavao se trag pet prstiju na koži. Došavši do Tankredijevog stola, zaustavila se.

Davidu je bilo neprijatno. Roberta je stajala pred njima, ćutke. Suze su nastavile da joj liju, nije mogla da ih zadrži.

Matija nije uspevao da shvati, povukao ju je za ruku.

„Mama, ali zašto plačeš? Zašto si se svadala s tatom? Može li se znati šta se dešava?”

„Ne znam, ljubavi.”

Zatim je pogledala Tankredija. „Ti mi reci.”

Tankredi je ćutao. Uzeo je vino i popio gutljaj. Zatim je obrisao usne salvetom i polako je ponovo spustio u krilo.

„Možda si se umorila od sreće. Kad je ponovo budeš pronašla, umećeš da je ceniš.”

3.

„Ljubavi, jesi li tu?“ U istom času kad je izgovorila te reči, Sofiji se steglo srce. Kako bi i moglo biti drugačije? Kuda bi mogao da ode? A pogotovo kako? I u tom istom trenutku učinilo joj se da čuje odjek kočnica, zatim tresak, pucanje stakla, gužvanje lima, taj kadar kao usporeni snimak u njenom umu.

Spustila je kesu s namirnicama na sto. Dotakla je čelo, bila je oznojena. Zatim je prinela ruke bokovima, osvrnula se. Ova bedna kuhinja, ove pohabane čaše, ovo potrošeno staklo. Pronašla je svoj lik u ogledalu i gotovo da se nije prepoznala. Njeno umorno lice, razbarušena kosa, ali nadasve njen pogled bez sjaja. Eto šta je nedostajalo: sjaj. Njena lepota koju su odvajkada toliko veličali, kao da joj je bila jedina vrlina, ponekad joj čak i dosađujući, u stvarnosti je još uvek postojala. Bila je samo umorna. Sofija je namestila kosu. Zatim je skinula jaknu i stavila je na stolicu. Počela je da slaže namirnice. Stavila je mleko u frižider. Odmalena se borila s tom lepotom, oduvek je želela da je poštuju samo zbog njene velike strasti, njenog neverovatnog talenta, tog dara koji je ispoljila još kao mala, zbog njene ljubavi prema muzici. Klavir je bio jedino zbog čega je živela. Note su joj ispunjavale misli. Sa šest godina, na prvim časovima, odabrala je nekoliko klasičnih komada. Tražila je da ponese kući partiture i napravila je svoje aranžmane, interpretirala ih na drugačiji način, praveći od njih muzičku podlogu svog života. Išla je na ljuljašku, trčala je, skakala u more, gledala sunce

na zalasku, sve je radila s tim notama u glavi. Svaki trenutak njenog života pratio je muzički komad koji je mogao najbolje da ga opiše.

Sofija je bila takva. Izabrala je *Posle čitanja Dantea* Franca Lista i upotrebila ga kao svoju odu ljubavi.

Odlučila je da će ga svirati samo za svog muškarca, za onog koji će je usrećiti i u koga će se zaljubiti. Ali to se nikada nije desilo. Sve dok nije upoznala Andreu. Arhitektu i ragbistu. Fizičko i umno. Baš kao i ona sama. Strast i racionalnost. Upoznali su se na nekoj žurki i počeli da se viđaju. Prvi put se prepustila i taj trenutak je došao. Zaljubila se. Mogla je da odsvira svoju odu ljubavi. Prethodnih dana ju je probala nekoliko puta da bi bila savršena, po njenoj želji, onako kako ju je ona čula, kako bi želela da je odsvira za njega, samo za njega, za svog Andreu. I te večeri je bila spremna, samo da se nije dogodilo...

Tek što je ušla u kuću, shvatila je da telefon zvoni. Sofija je zatvorila vrata, ostavila tašnu i potrčala da odgovori.

„Halo?”

„Konačno! Gde si bila?”

„Na času. Sad sam ušla.”

„Dobro, ljubavi. Uzeo sam ti picu s pakinskim paradajzom i mocarelom...”

„Ali rekla sam ti samo pakinski paradajz, paradajz i ništa više!”

„Ljubavi, zašto si tako agresivna?”

„Zato što me nikad ne slušaš.”

„Ali dok stignem kući, mocarela će se ohladiti i lako ćeš je skinuti. Tako će ti ostati samo paradajz i ništa više, baš kako voliš.”

„Problem nije u pici, već u tome što me ne slušaš! Razumeš?”

„Razumem... dolazim kući.”

„Neću ti otvoriti!”

„Čak i ako se vratim i donesem ti picu s pakinskim paradajzom i mocarelom?”

„Rekla sam ti samo paradajz!”

„Znam... šalio sam se!”

„Jeste, jeste, uopšte me ne slušaš i uvek se ponašaš prema meni kao da sam debil!”

„Slušaj, naravno kad želiš da se svađaš i kad se toliko potrudiš, nema nam druge, eh...”

„Ponašaš se prema meni kao moja majka! Otišla sam namerno od kuće s nepunih osamnaest baš zbog toga... Da bih završila s nekim ko me ne sluša i ko me zamajava.”

I spustila mu je slušalicu. Andrea je vratio mobilni u jaknu, odmahnuo glavom, ponovo upalio motor i dodao gas pun besa, iznerviran tom željom za prepiranjem po svaku cenu. Prva, druga. „Ma da li je moguće da se s njom čovek uvek mora svađati? Šta koji kurac! Okej, nisam se setio da neće mocarelu, pa šta onda? Je l' mora toliko da gnjavi?” Treća, četvrta, sve brže, sve bešnji, nizbrdicom, vraćajući se prema piceriji. Osamdeset. Sto. Sto dvadeset. Sto četrdeset. Vidljivost se od brzine smanjila, bes ga je gotovo oslepeo, zajedno sa suzama od vetra, toliko da u podnožju nizbrdice nije video ta kola zaustavljena na uglu.

Jedna ruka dala je žmigavac, ablendovala jedanput, drugi put, zatim, ne čekajući više, automobil je iskrsnuo iz mraka i krenuo napred. Ušao je u traku upravo kad je Andrea nailazio u punoj brzini. Bio je to samo jedan tren. U kolima je bila neka stara gospođa. Čim je ugledala te farove kako se približavaju, prestravila se. Zaustavila se tako, preneražena, nasred druma, ni napred ni nazad, nesposobna da išta preduzme.

„Ali...” Andrea nije imao vremena da smanji brzinu, da zakoči, otvorenih usta, razrogačenih očiju. Kao da se taj automobil, zaustavljen nasred ulice, približavao nečuvenom brzinom.

Nije stigao ni da krikne, ništa, uhvatio se svom snagom za volan i sklopio oči. Nije više bilo vremena ni za šta, ni za molitvu, samo ta

poslednja misao: „Jednu picu s pakinskim paradajzom, bez mocarele”. Ne bi mogao da zaboravi. Više ne.

Mrak.

4.

„Bojim se da ti ga predstavim.”

„Zašto?”

„Zato što bi ti se mogao dopasti više od mene...”

„Nemoguće.” Benedeta se nasmejala prinoseći šaku ustima. Zatim je popila gutljaj biterlemona koji je naručila i ispravila ramena.

Đanfilipo ju je znatiželjno pogledao. „Zašto nemoguće? Mlađi je od mene... Lepši je od mene, i pre svega, mnogo je, ali mnogo bogatiji od mene...”

Benedeta se najednom uozbiljila. „Onda će mi se mnogo dopasti.”

Đanfilipo se namrštio. „Ah.”

„Da... pogotovo što si ti govнар.” Sad je stvarno bila iznervirana. „Stvarno misliš da bi mogao da me zanima zato što je bogatiji od tebe?”

„Rekao sam da je mnogo, ali mnogo bogatiji.”

„Onda si ti stvarno mnogo, ali mnogo veliki govнар!”

Đanfilipo je popio gutljaj svog kamparija. Zatim se nasmešio i pokušao da se izvadi. „Ali, ljubavi, s tobom čovek ne sme da se našali...”

„Ne šališ se.” Benedeta je odlučno ispravila ramena i okrenula se. Pogledala je u daljinu kroz salon. Slike, skulpture i na kraju gosti Lovačkog kluba, jednog od najekskluzivnijih.

Svi su hodali spokojno, sigurni u sebe. Neki su se pozdravljali uz osmeh, poznaju se oduvek, uski krug, najmoćniji i najimućniji u celom Rimu.

Đanfilipo je pokušao da je uzme za ruku. „Ma daj, nemoj da si takva.”

Benedeta ju je brzo povukla. „Bila je to neukusna šala, ne razumem zašto te zabavlja da se šališ na račun toga što je bogatiji od tebe...”

Đanfilipo je raširio ruke. „Ali ja se ne šalim! Mnogo, mnogo... je bogatiji.”

Benedeta se osvrnula i odmahнула glavom. Ništa se nije moglo učiniti. Nikada ne bi shvatio. Ali u suštini, bilo je beskorisno prepirati se. A sigurno je i preterivao. Kako je mogao da bude mnogo, ali mnogo bogatiji od njega? Đanfilipo je bio najimućnija osoba koju je ikada upoznala. I istog trenutka u kom je postala svesna šta je pomislila postidjeno mu se osmehnula i potrudila se da mu skrene misli.

„Hajde da se ne svađamo. Ispričaj mi nešto više o svom bratu pre nego što dođe, radoznala sam.”

Đanfilipo uzdahnu.

„Oduvek je voleo da se izlaže opasnosti. Ređao sudare motorom, surfovao i obišao pola sveta išavši tamo gde su se odigravala takmičenja, Havaji, Kanarska ostrva... Onda je na red došao kanu, padobran, paraglajder. Sve u svemu, ništa nije propustio. Mislim da je namerno probao sve najekstremnije sportove da bi doveo život u opasnost...”

I u tom trenutku je začuo njegov glas. „Dakle, sve u svemu, nisam bogzna šta!” Benedeta se naglo okrenula. Jedan muškarac je stajao ispred nje.

„Sudeći po njegovim pričama, ja sam neko ko je pokušao da se ubije, ali nikada u tome nije uspeo.”

Bio je visok, vitak, zgodan, imao je na sebi savršeno ispeglanu belu košulju, podvrnutih rukava koji su otkrivali mišićave podlaktice, blago taman ten, oči jarkoplave boje, prodorne, iskusne. „Zbog njih deluje stariji”, pomisli Benedeta, „ne, možda sigurniji, muževniji, više... Više sve.” Osmehnula mu se. „Ne znam je li, kako kaže

Đanfilipo, mnogo, ali mnogo bogatiji od njega, ali sigurno je da je mnogo, ali mnogo lepši.”

Seo je naspram nje s mnogo elegancije i pružio joj ruku predstavljajući se.

„Tankredi.”

„Benedeta.”

Zatim je prekrstio noge i spustio ruke na fotelju. „Onda, šta jedna tako lepa žena radi s ovakvim... ovakvim... ne znam ni ja.”

„Možda frajerom?”, nasmešio mu se Đanfilipo.

Tankredi je iskrivio usta. „To zaista nije bila reč koju sam tražio.”

„Ako je potrebno voditi život kakav ti vodiš da čovek ne bi bio dosadan, onda sam srećan što sam dosadan.”

„Zašto?”, Tankredi ga je pogledao tobože začuđeno.

„Nešto nije u redu sa onim što ja radim?”

U stvari, brat nije bio upoznat s većinom onoga što je ovaj radio, a i sa onim sa čim je bio upoznat nije se slagao. Đanfilipo je pokušao da bude malo sigurniji u sebe. „Pa, sama činjenica da si još uvek živ čini mi se kao pravi uspeh, da ne kažem čudo...”

U tom trenutku Benedeta je uzela jednu maslinu, nabola je na čačkalicu i promešala njome preostali biterlemon u čaši. Zatim ju je pojela tako slatko-slanu.

Dva brata su se pogledala, Đanfilipo se na kraju osmehnuo, Tankredi je spustio pogled. Benedeta je s maslinom u ustima ostala u čudu zbog te neobične tišine. Đanfilipo ju je pogledao i blago odmahnuo glavom, kao da želi da kaže: „Ma nije to ništa, posle ću ti objasniti.” Istog trenutka ona je čula da je neko doziva.

„Benedeta, otkud ti ovde?”

Jedna otmena devojka skupljene plave kose, u plavom kostimu i s *Gučijevom* torbicom, zaustavila se na ulazu u salon, nedaleko od mesta na kom su sedeli. Benedeta je ustala osmehujući se. „Gabrijela! Izvinite...” Ostavila je braću i pohitala ka prijateljici. Zagrlile su se i počele da razgovaraju.

Danfilipo je pogledao Tankredija osmehnuvši mu se. Tankredi je podigao ruku da bi dozvao kelnera.

„Izvinite?”

Danfilipo je insistirao. „Jesi li video?”

Tankredi uzdahnu. „Da.”

Konačno je stigao kelner.

„Molim vas, donesite mi jedno pivo.”

„Naravno, gospodine.”

Kelner je pomislio da je to sve i taman je pošao, ali ga je Tankredi zaustavio. „Koje pivo imate?”

„Sva, gospodine.”

„Onda bih di demon.”

Kelner opet pođe, kad ga sustignu poslednje uputstvo. „Ledeno.”

Tankredi bi voleo da pređe preko svega, ali znao je da to više nije bilo moguće izbeći. U stvari, susreo je bratovljev pogled. „Neverovatno, zar ne?”

„Da. Bilo je čudno.”

„Čudno? Bilo je to nešto najapsurdnije što se moglo desiti! Uradila je tačno isto što i ona...”

I bilo je kao da su se zajedno vratili toj uspomeni.

Klodina je vrtela maslinu na čačkalici u čaši, zatim se nasmejala, izvukla je napolje i tik pre nego što je ta crvena kapljica pala, stavila ju je na jezik. Zatim je maslina kliznula u usta, a ona se s njom igrala poput malog akrobate sve dok nije nestala. Pa ju je progutala. „Mmm, dobra je.” Vrtela je prstom po obrazu zafrkavajući najmlađeg brata, Tankredija.

„Ma daj, sve si ih pojela! Ta je bila moja.”

„Spor si, prespor.” Zatim je pobegla ka bazenu u parku. Potrčala je kao gazela između ružičnjaka, zelene živice i drveća.

Za tren oka Tankredi se našao iza sestre. Ona se smejala i s vremena na vreme se osvrkala. „Nećeš uspeti, nećeš me stići...” Ubrzala je i, skidajući laganu odeću, bacila ju je na livadu tik pre nego što je stigla do bazena. Zaustavila se na ivici. „Jesi li video? Prva sam stigla.” I bacila se u savršenom skoku u vodu. Plivala je ispod vode i izronila malo dalje, nasred bazena, zabacila kosu unazad, zatim žmirnula i osmehnula se, dok je Tankredi tek skidao cipele.

„I? Vidiš... spor si... prespor.”

Smejao se i Đanfilipo, koji je u vodi sedeo na providnom dušeku u obliku fotelje. Nogama je držao uza se svoju devojkicu Gvendalinu. Ona je ležala na stomaku na narandžastom dušeku i jednom rukom se držala za Đanfilipovu nogu koja se klatila s dušeka. I ona se smejala, već savršeno preplanula. Njen nebeskoplavi kupaći kostim isticao je i najmanju oblinu. Na kraju je Tankredi u kupaćim gaćicama potrciao i skočio. U letu je skupio noge i napravio bombu, tresnuo u vodu i sve ih zapljusnuo.

„Daj!” Počeli su da se prskaju. Đanfilipo je pao s dušeka, zakačio se za Gvendalinin dušek i povukao i nju. Završili su pod vodom i isplivali smejući se, ali je Gvendalina bila brža, počela je tako jako da prska Đanfilipa da ovom nije preostalo ništa drugo nego da je potopi. Držao ju je tako podosta, a kad ju je pustio, Gvendalina izroni boreći se za vazduh.

„Jesi li ti normalan? Zamalo da se udavim!”

„Ma da!”

„Budalo... ti si jedna budala.”

Pa su se još malo rvali. Na kraju ju je on zagradio i pokušao da je poljubi. Ali ga je ona ugrizla.

„Joj!”

„Tako ti i treba.”

Đanfilipo je opipao usnu da vidi da mu ne curi krv, ali nije bilo ničega. Onda su nastavili s rvanjem i ponovo se poljubili. Ovaj put ga Gvendalina ipak nije ugrizla. Bio je to strastven poljubac. Tankre-

di je primetio, okrenuo se iznenađen ka Klodini, odmahnuo glavom i pokazao rukom kao da je hteo da kaže: „Jesi videla ovo? Poljubili su se...”

Ali Klodinu sve to nije zanimalo. Štaviše, kao da joj je smetalo. Brzo je zamahnula rukama dva-tri puta, uhvatila se za rub bazena i iskočila napolje. Sva mokra, krenula je prema kući. Mršava, krhka, brzo je trčala preko livade, ne objašnjavajući svoju iznenadnu reakciju.

Ostavši sam u vodi, Tankredi je malo plivao. Zatim se osetio kao uljez. Đanfilipo i Gvendalina su nastavili da se ljube zagrljeni pored ivice bazena. Nije više znao šta da radi, pa je i on izašao i uputio se ka kući. Ušao je u salon, popeo se velikim stepeništem koje je vodilo do spavaćih soba.

„Klodina? Klodina?” Zakucao je na vrata njene sobe, ali nije bilo odgovora. Onda ih je lagano otvorio. Vrata su zaškripala. Klodina je sedela u svojoj velikoj fotelji nogu skupljenih pod sobom, još uvek mokre kose. Iza njenih leđa bio je otvoren prozor. Poluspuštene roletne propuštale su meku svetlost koja ju je kroz lagane zavese što je pomerao vetar delimično osvetljavala.

Tankredi je stajao ispred nje.

„Zašto mi nisi odgovorila?”

„Zato što mi se ne da!”

Klodina je jela sladoled od višnje. Isplazila se. Jezik joj je bio sav crven, jake žarkocrvene boje, i nastavila je da ga halapljivo liže smejući se.

„I šta hoćeš, bratiću?”

Tankredi je bio nezadovoljan. Nije mu se sviđao taj nadimak.

„Hoću i ja sladoled.”

„Nema.”

„Nije istina.”

„Naravno da je istina. Pogledaj...” Klodina je ustala i otvorila mali frižider koji se nalazio u blizini. „Vidiš, prazan je. Bio je poslednji.”

Tankredi je bio uvređen. „Ko ti ga je kupio?”

„Šta misliš?”

„Ne znam, ne bih te pitao da znam.”

Klodina se ponovo bacila u fotelju, prekrstila noge i nastavila da liže svoj poslednji sladoled. „Kupio mi ga je tata... A znaš zašto? Zato što sam mu ja omiljena... Ali nemoj mami ništa da kažeš...”

Tankredi je seo na krevet. „A zašto?”

„Zato. Jednog dana ću ti možda ispričati nešto.”

Tankredi je navaljivao. „Ali zašto ne smem ništa da kažem mami?”

Klodina je zagrizla veliki zalogaj sladoleda, odlomila ga zubima, zatim ga uzela prstima i poigrala se jezikom, sisajući ga, dok su joj se usne bojile u crveno. Zatim se osmehnula i lukavo izvila obrvu, jedinstvena vlasnica neverovatne istine koju je bila odlučila da daruje svom malom bratu. „Zato što je on hteo samo mene, a ne vas dvojicu...”

„Pokušavam da ne mislim na nju, ali često mi dođe u misli, tebi ne?”

Tankredi je duboko uzdahnuo. Svaki put kad bi se videli, Đanfilipo je morao obavezno da spomene Klodinu.

„Da. S vremena na vreme.”

Đanfilipo je pogledao Benedetu, koja je još uvek čavrljala sa svojom prijateljicom.

„Kako ti se čini?”

„Ne poznajem je dovoljno.”

Đanfilipo je nagnuo glavu u stranu kao da bi mu to zaista pomoglo da je bolje osmotri.

„Mnogo se seksamo.”

„S tobom se sve mnogo seksaju.”

„Nije tačno. Silvija je bila savršena, ali mi je na kraju dojadila.”

Prvi roman za odrasle proslavljenog italijanskog pisca Federika Moće

Mogao je da ima sve, ali ne i nju...

Neodoljiv muškarac... Žena u potrazi za srećom...

Uzbudljiva priča o ljubavi i strasti.

Tankredi je muškarac iz snova: poseduje ostrvo na Fidžiju, predivne vile po celom svetu, privatne avione i neodoljivu privlačnost. Svaka žena kad-tad poklekne pred njegovim šarmom. Ali on ne uspeva da zaboravi ljubavnu ranu iz prošlosti koja ga je zauvek promenila i zbog koje mrzi sreću. On je čovek koji ne želi da voli – sve dok u crkvi ne sretne Sofiju, nekadašnju svetsku nadu među pijanistima, a sada nastavnicu koja je prestala da svira zbog zaveta ljubavi. Dovoljan je samo jedan pogled da Tankredija očara ta žena. I da postane njegova opsesija. I Sofiju je taj neznanac uzbudio, ali ona ima svoju ljubav – Andreu – i ta ljubav je večna... Ali može li jedna žena da se suprotstavi strasti koja ne poznaje granice, osećanjima koja iznenada navru u njen život i poljuljaju joj sva dotadašnja uverenja? Tankredi misli da možda postoji način da je osvoji i odlučuje da ga ništa neće zaustaviti u tom naumu.

Hoće li Tankredi uspeti da osvoji Sofiju? Hoće li je videti kako ponovo svira, samo za njega, sedeći za klavirom, s pogledom na okean? I kakav će to bolan izbor Sofija na kraju morati da napravi?

U novom romanu Federika Moće uživaćemo u priči o uzbudljivom susretu dveju izgubljenih duša punih ljubavi i strasti. Ovo je neočekivan i napet roman koji obeležava novu etapu u pisanju autora čije knjige čitaju milioni mladih ljudi širom sveta.

Federiko Moća je rođen u Rimu 1963. godine. Proslavio se romanima *Tri metra iznad neba*, *Želim te*, *Izvini, ali ti si moja ljubav*, *Izvini, ali hoćeš li da se udaš za mene?* i *Ljubav 14*, koji su postigli veliki uspeh u celoj Evropi. Poslednjih godina radi kao scenarista i režiser filmova zasnovanih na njegovim romanima. Za svoj prvi roman, *Tri metra iznad neba*, dobio je prestižnu nagradu *Insula Romana*.

Čarobna knjiga
WWW.CAROBNAKNJIGA.COM